

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 368/25
5.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Оливере Анђелковић, председника већа, Драгана Ћесаровића, др Миодрага Мајића, Весне Лукачевић и Драгослава Милановића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Кристине Вуковић, записничара, у кривичном поступку према **окривљеном АА**, због кривичног дела силовање из члана 178 став 4 у вези става 1 КЗ у продуженом трајању у вези члана 61 став 2 КЗ, одлучујући о жалби Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Весне Луковић, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 716/21 од 26.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.06.2025. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Весне Луковић, а пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 716/21 од 26.11.2024. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 716/21 од 26.11.2024. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело обљуба са дететом из члана 180 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези члана 61 КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју казну је окривљеном урачунато време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 229/21 од 04.07.2021. године, који му се рачуна од 03.07.2021. године када је лишен слободе, па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичне санкције, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди. На основу члана 258 став 4 ЗКП малолетна оштећена ББ је упућена да имовинско-правни захтев оствари у парничном поступку. На основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 ЗКП окривљени АА обавезан је да надокнади трошкове кривичног поступка, с тим што је одлучено да ће о висини истих бити донето накнадно посебно решење.

Против наведене пресуде су благовремено изјавили жалбе:

-Више јавно тужилаштво у Београду због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца и укине пресуду Вишег суда у Београду К.бр. 716/21 од 26.11.2024. године и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и окривљеног осуди на максималну казну;

-окривљени АА без навођења законског основа побијања првостепене пресуде, али из садржине жалбе произлази да је иста изјављена због погрешно утврђеног чињеничног стања са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду а окривљеног ослободи од оптужбе, као и да му се истовремено укине мера притвора. Окривљени је тражио да буде обавештен о седници већа пред Апелационим судом у Београду.

-бранилац окривљеног АА, адвокат Весна Луковић због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји изјављену жалбу и преиначи првостепену пресуду, односно укине првостепену пресуду и списе предмета упуту првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је тражила да буде обавештена о седници већа пред Апелационим судом у Београду.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Весна Луковић је у одговору на жалбу јавног тужиоца предложила да Апелациони суд у Београду одбије жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду, а да преиначи пресуду у складу са њеним жалбеним наводима.

Апелационо јавно тужилаштво у Београду је поднеском Ктж.бр. 408/25 од 30.04.2025. године предложило да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду, те да донесе одлуку у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби јавног тужиоца, а да жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Весне Луковић одбије као неосноване.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у присуству окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Весне Луковић, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду. На седници већа Апелациони суд у Београду је размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбама, одговором на жалбу браниоца адвоката Весне Луковић и предлогом Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је по оцени жалбених навода и предлога, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку, нашао:

-жалбе су неосноване.

Апелациони суд у Београду је имао у виду жалбене наводе Вишег јавног тужилаштва у Београду којим је указано да првостепени суд није применио одредбе

члана 15 став 3 ЗКП по којима суд изводи доказе на предлог странака, тако што је игнорисао доказни предлог јавног тужиоца о извођењу доказа – пуштањем снимка сачињеног употребом техничких средстава за пренос слике и звука у смислу члана 104 став 2 ЗКП о испитивању сведока малолетне ББ од 14.09.2021. године, који доказ је предложен у оптужници, а затим поновљен и на главном претресу.

Међутим, правилно првостепени суд у доказном поступку није извео доказ пуштањем снимка сачињеног употребом техничких средстава за пренос слике и звука у смислу члана 104 став 2 ЗКП о испитивању сведока малолетне ББ од 14.09.2021. године, иако је исти предложен од стране Вишег јавног тужилаштва у Београду, а ово из разлога што се сведок оштећена малолетна ББ на главном претресу дана 26.04.2024. године користила својим законским правом из члана 94 ЗКП и ускратила је давање исказа, из којих разлога није било могуће извести доказ пуштањем снимка сачињеног употребом техничких средстава за пренос слике и звука у смислу члана 104 став 2 ЗКП о испитивању сведока малолетне ББ. Наиме, исказ малолетне оштећене која је користила своје право да не сведочи на основу члана 94 ЗКП није пуноважан и исти се не може у кривичном поступку користити на било који начин, тако ни на начин како је то Више јавно тужилаштво у Београду предложило у доказном поступку.

Надаље је Више јавно тужилаштво у Београду на детаљан начин у изјављеној жалби истакло примедбе начин руковођења главним претресом од стране председника већа, сматрајући да су одлуке које су донете биле од утицаја на ток целокупног првостепеног поступка. Јавни тужилац је указала да је председник већа дозволио окривљеном да, иако се налази у притвору, обавља телефонске разговоре са члановима своје породице и то са својим оцем ВВ, као и са својом браћом, при чему, по ставу јавног тужиоца, председник већа није предузео потребне мере за заштиту сведока, а у питању је посебно осетљив сведок, с обзиром на дужност органа поступка да оштећеног заштити од сваке увреде, претње или сваког напада, а у поступку у коме је оштећена жртва силовања од стране оца у периоду док је била дете, током којег је, због тога што је пријавила догађај који више није могла да трпи, остала без подршке најближих укућана, браће и деде, при чему јој је мајка преминула на почетку овог поступка. По ставу јавног тужиоца, на овај начин, дозвољавањем телефонских контаката окривљеном, првостепени суд је омогућио да се изврши притисак на малолетну оштећену, при чему је и окривљени навео да је једном приликом док се налазио у притвору телефоном разговарао са малолетном оштећеном. Након тога, поред чињенице да је малолетна оштећена два пута у току поступка дала свој исказ, на главном претресу, на који претрес је малолетну оштећену довео деда, управо овде отац окривљеног, малолетна оштећена је плачући навела да не жели да сведочи. Јавни тужилац је указао и на чињеницу да је у два наврата оштећена долазила ошишана у суд, од тога једном када је без позива суда деда довео у суд, када је главу покрила капом, а чињеница да је на овај начин ошишана и да то није чин њене воље произлази из тога да је следећи пут на главном претресу када је дошла, имала перику. Закључак изнет у жалби јавног тужиоца је да су генерално поступци суда и непримењивање одредаба Закона о заштити малолетне оштећене резултирали коначном одлуком малолетне оштећене да не сведочи.

Апелациони суд у Београду је имао у виду напред изнете жалбене наводе јавног тужиоца, али је нашао да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке у

конкретном случају, при чему је овај суд ценио чињеницу да је Закоником о кривичном поступку малолетној оштећеној дато право да не сведочи на основу члана 94 ЗКП, које право је малолетна оштећена искористила и ускратила сведочење, из којих разлога овај доказ (у смислу њених раније датих исказа) није могао да се користи у доказном поступку.

У изјављеној жалби бранилац адвокат Весна Луковић истиче да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 4 ЗКП јер је судија која је у првом степену као председник већа донела ожелбену пресуду, у току овог поступка од подношења оптужнице учествовала у кривичном ванрасправном већу из члана 21 став 4 ЗКП приликом одлучивања о продужењу притвора према окривљеном, којим решењима је продужен притвор окривљеном и то као председник већа из члана 21 став 4 ЗКП, 13 пута, док је члан првостепеног већа учествовао једном у продужењу притвора према окривљеном

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, овакви жалбени наводи су неосновани, с обзиром да чињеница да је судија, као председник ванпретресног већа више пута учествовала у доношењу одлуке о продужењу притвора, која мера је процесног карактера и то мера која је од значаја за обезбеђивање присуства окривљеног и несметано вођење кривичног поступка, није од утицаја на пристрасност поступајућег судије када након спроведеног контрадикторног поступка, доноси одлуку о постојању кривичне одговорности окривљеног за радње које су му стављене на терет оптужним актом Вишег јавног тужилаштва у Београду.

Бранилац је надаље оспорила и чињеницу да је првостепени суд сам дао наредбу којом је одредио медицинско вештачење малолетне оштећене ББ, на који начин је повређена одредба члана 15 став 3 ЗКП. Истовремено, бранилац је у жалби навела да и поред чињенице да је малолетна оштећена искористила своје право и рекла да не жели да сведочи, првостепени суд није из списка предмета уклонио записник о саслушању малолетне оштећене, а све у вези члана 206 став 2 ЗКП и обавезе суда прописаним чланом 407 ЗКП, те је на основу истог дат налаз и мишљење комисије судских вештака од 01.07.2024. године и то у тачкама 1, 5 и 6, из којих разлога је и наведени налаз и мишљење комисије вештака незаконит доказ. Бранилац је надаље у изјављеној жалби на детаљан начин оспорила налаз и мишљење комисије вештака, налазећи да је доказна снага овог доказа толико мала да исти не упућује ни на какав конкретан закључак и да такав доказ појединачно и у вези са осталим доказима нема никаквог значаја.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду првостепени суд је правилно сам одредио да се у допуни доказног поступка обави медицинско вештачење малолетне оштећене ББ, а што је у складу са овлашћењима суда који су прописани одредбом члана 15 став 4 Законика о кривичном поступку, којим је прописано да суд сам може одредити извођење доказа, ако оцени да су изведени докази противречни или нејасни и да је то неопходно да би се предмет доказивања свестрано расправио. Имајући у виду да је током првостепеног поступка малолетна оштећена искористила своје законско право и одбила да сведочи, као и да је првостепени суд чињенично стање утврђивао на основу исказа сведока који су имали посредња сазнања о дешавањима у кући окривљеног АА, као и на основу одбране окривљеног који је негирао извршење кривичног дела, као и било какве сексуалне контакте са својом ћерком, то је ради

правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања, као и ради провере одбране окривљеног, правилно првостепени суд искористио своје овашћење и наредио да се обави медицинско вештачење малолетне оштећене ББ.

Истовремено, на главном претресу одржаном дана 19.09.2024.године саслушан је судски вештак др Владимир Живковић који је навео да стоји чињеница да су у налазу и мишљењу цитирали исказ малолетне оштећене ББ, али да је исто тако чињеница да нити у закључку, нити у мишљењу се нису позивали на наведени исказ, с обзиром на то да је налаз и мишљење, као и закључак, у целости дат на основу медицинске документације и у том смислу комисија вештака се изјашњавала о околностима случаја искључиво у односу на оптужницу, а не у односу на исказ малолетне оштећене. Имајући у виду изјашњење судског вештака др Владимира Живковића, да је наведени налаз и мишљење у целости заснован на медицинској документацији, као и да у изради налаза и закључка није коришћен исказ малолетне оштећене, то овај суд налази да је неснован навод жалбе браниоца да је наведено судско медицинско вештачење незаконити доказ.

Надаље, бранилац адвокат Весна Луковић у изјављеној жалби оспорава утврђено чињенично стање наводећи да је првостепени суд своју пресуду о кривници окривљеног засновао искључиво на исказу једног сведока и то на исказу сведока ГГ, која је имала само посредна сазнања у погледу онога што је чула од малолетне оштећене, која је искористила своје законско право и ускратила давање исказа, при чему пред већем које је донело првостепену пресуду, овај сведок није ни саслушана, већ је прочитан њен исказ, као и на основу напред наведеног налаза и мишљења вештака који нема никаквог значаја за утврђивање чињеничног стања.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је након детаљне анализе свих доказа и довођењем истих у међусобну везу правилно и потпуно утврдио чињенично стање, о чему су у образложењу првостепене пресуде дати јасни и аргументовани разлози које у свему као правилне прихвата и овај суд.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепена пресуда није донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка, собзиром на то да је изрека првостепене пресуде јасна и разумљива, као и цела пресуда, првостепени суд није прекорачио оптужбу доносећи првостепену пресуду, пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење првостепене пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени АА извршио кривично дело обљуба над дететом из члана 180 став 1 КЗ у продуженом трајању у вези члана 61 КЗ, о чему су у образложењу првостепене пресуде дати јасни и непротивречни разлози које у свему као правилне прихвата и овај суд. Из разлога који су дати у образложењу пресуде се види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе.

Правилно је првостепени суд чињенично стање у овој кривичноправној ствари, утврдио на основу исказа сведока ГГ, као и на основу писмених доказа који су изведени током првостепеног поступка. Првостепени суд је на детаљан начин ценио и одбрану

окривљеног који је негирао извршење кривичног дела, која одбрана је сада поновљена и у његовој жалби. По налажењу другостепеног суда правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног о одсуству било каквог сексуалног контакта са својом ћерком малолетном ББ, као и наводе његове одбране да је ДД наговорила малолетну оштећену да га лажно оптужи, с обзиром да је у овом делу одбрана окривљеног у супротности са исказом сведока ГГ, стрине оштећене, која је детаљно описала сусрет када је малолетна оштећена навела да овде окривљени, њен отац, спава са њом, и то од 23.05.2021. године, да то не може више да издржи и да је то било често, као и да се дешавало у кући, при чему јој је малолетна оштећена рекла да и мајка за то зна, као и да сви други знају и да јој је нејасно како сведок то није чула, наводећи да је малолетна оштећена све време плакала. Након 2 дана малолетна оштећена је опет дошла код сведока и рекла је да се 02.07.2021. године окривљени напио и да је три пута спавао са њом, као и да ће у суботу побећи од куће и да иде код тетке ЋЋ у ..., али јој је сведок рекла да не треба да бежи од куће, да би након тога позвали полицију. Правилно је првостепени суд у потпуности прихватио исказ овог сведока, оценивши га као уверљив и убедљив, налазећи да овај сведок нема никаквог разлога да неосновано терети окривљеног или да исказује другачије од онога што је испричала малолетна оштећена, посебно кад се има у виду да је овај сведок у свом исказу навела да је са породицом окривљеног била у добрим односима и да су живели као да је у питању једна кућа, а ни окривљени у својој одбрани овог сведока није означио као особу са којом је био у било каквом сукобу, за разлику од сведока ДД са којом је, како је то окривљени навео у лошим односима још од 2003. године.

У свом исказу сведок ДД је навела да је малолетна оштећена позвала и рекла јој да је тата напада, затим је тражила да то чује и ЕЕ са којим живи, при чему је овај сведок навела да је и њеном оцу рекла и питала га шта да ради, јер ће је тата опет дирати, на шта јој је рекла да га пријави полицији, појашњавајући и да је малолетна оштећена ББ позвала на телефон можда 4-5 дана пре него што је дошла полицији, а затим је овај сведок у свом исказу описала да је окривљени 2003. године када је она имала 13 година покушао да је силује, па је њена породица престала да прича са АА породицом након тог догађаја и нису причали са њим све док се није догодило ово са малолетном оштећеном и када је умрла супруга окривљеног.

Правилно је првостепени суд оценио као неуверљиве и необедљиве наводе одбране окривљеног да је овај сведок наговорила малолетну оштећену да га пријави, јер ако неспорно нису били у добрим односима од када га је пријавила за покушај силовања и то од 2003. године, логично и очекивано је да као неки вид освете за оно што јој је урадио када је била девојчица, одмах по сазнању позове полицију и пријави то што јој је малолетна оштећена рекла, што овај сведок није учинила, већ је читав догађај пријављен из куће ББ стрине, сведока ГГ, како је то напред наведено. У овом делу одбрана окривљеног је у супротности са исказом сведока ЖЖ, који је навео да му је једном приликом ББ рекла “Деда шта да радим, не могу више да издржим”, а када је питао шта се дешава, одговорила је да не зна како ће издржати ноћ и тада је стајала испред њихове капије са двоје сестрине деце у рукама, да се заплакала и када је питао шта јој је, рекла му је да је тата напада, да то не може више да издржи и да ће он да спава са њом, те је овај сведок послао малолетну оштећену у комшилук да то пријави, појашњавајући да се то управо догодило оног дана када је дошла полиција. Правилно је првостепени суд исказ овог сведока у потпуности прихватио, а о чему су у

образложењу првостепене пресуде дати јасни и аргументовани разлози које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Надаље, наводи одбране окривљеног да је ДД наговорила његову кћерку да га пријави и да му због бриге о болесној супрузи није ни било до секса, оповргнути су исказом сведока ЗЗ, при чему је окривљени навео да је био у добрим односима са сведоком ЗЗ, која се такође у свом исказу изјашњавала о томе да јој се малолетна ББ пожалила и рекла да тата пије и да ће се увече вратити јако пијан и да је безобразан према њој, на шта је сведок оштећеној рекла да то треба да каже мами и упитала је шта то значи, а она је објаснила да је тата звао у кревет, стављао јој руке иза леђа и терао је да легне у кревет, а што је било 2-3 недеље пре доласка полиције. Сведок је даље навела да је оно што јој је рекла оштећена, пренела мајци малолетне оштећене ББ, при чему је описала још једну ситуацију када је видела малолетну ББ како води једну од девојчица, којом приликом су је сведок и супруг питали где је пошла, а она је рекла да је кренула да купи тати пиво и тада им је рекла да ју је тата ту ноћ дирао.

Правилно је првостепени суд оценио да је одбрана окривљеног оповргнута исказом сведока ЋЋ, која је у свом исказу, између осталог, навела да јој се мајка малолетне оштећене пожалила да је окривљени покушао да силује оштећену ББ, али да јој је ББ тада рекла да није успео, а касније да је 4 пута силовао, при чему и сведок, тада малолетни ИИ, син окривљеног, је у свом исказу навео да први пут када је чуо да је малолетна ББ силована, није веровао у то, а сећа се да су му рекли да се то први пут догодило када је био рођендан ЈЈ, а то му је рекла КК и тада се налазио у кући деда ЖЖ и били су присутни КК и он. Истовремено одбрана окривљеног је оспорена и исказом сведока ЛЛ, у ком исказу је овај сведок, између осталог, навела да је по изласку из болнице отишла код своје кћерке, мајке малолетне оштећене и да јој је малолетна оштећена рекла и жалила се да више није девојка, а када је питала шта то значи, само је рекла “Тата” и ништа више, као и са исказом сведока ЉЉ који је навео да му је мајка малолетне оштећене у неком тренутку када се вратила из болнице рекла “Бато, чула сам га да је вабио ББ у кревет”, које исказе је правилно првостепени суд у потпуности прихватио.

Првостепени суд је надаље детаљно ценио и одбрану окривљеног АА у делу у коме је навео да је у петак ујутро по њега дошао пријатељ ММ, који га је повезао до кафића да узме свој бицикл, да им је помагао и служио у кафићу, носио печење и да ништа није попио, те да малолетна оштећена страшно лаже када каже да је био кући у 23,00 часова, с обзиром да је тада био на прослави у једном кафићу све до 01,00 часова код пријатеља који су отворили кафић и звали га на прославу. Првостепени суд је ценио исказе сведока НН и ЊЊ, који су требали у овом делу да потврде одбрану окривљеног, те је њихове исказе прихватио у погледу околности да је отварање кафане било 01.07.2021. године и да је окривљени тог дана био у кафани, како је то уосталом и констатовано на записнику о испитивању сведока НН, те независно од тога што њихови искази обилују детаљима које ни окривљени у својој одбрани није навео, правилно је првостепени суд нашао да су искази наведених сведока контрадикторни у погледу времена када је окривљени претходног дана дошао у кафану и докле се задржао, као и да ли је и шта пио, при чему је правилно првостепени суд нашао да су искази ових сведока нелогични и неживотни и у погледу тога да је окривљени и сутрадан дошао код њих, јер на дан отварања кафане ништа није јео, а да је притом боравио и помагао им

од 06,00 до 01,00 или 02,00 часова и у овом периоду ништа није јео, али је правилно првостепени суд нашао да свакако искази ових сведока не доводе у питање закључак суда да је окривљени 02.07.2021. године извршио обљубу са својом кћерком, сходно казивању сведока ГГ о ономе што јој је рекла малолетна ББ и то да је 02.07.2021. године отац три пута спавао са њом.

У погледу одбране окривљеног АА у делу у коме је је окривљени тврдио да малолетна оштећена лаже, да је у стању да убије и своју мајку, да је несташна, да неће да слуша, да шта науми то и уради, да је била љута на њега јер је једном приликом рекла да иде на игралиште, али је била код ОО, што ни сведок ОО у свом исказу није навео, али је нашао да је у овом делу одбрана окривљеног оспорена исказима сведока ГГ, малолетног ИИ, ЂЂ, ЛЛ, КК, ЖЖ, ЈЈ, ЗЗ и ПП, који су сагласно навели да малолетна ББ није ишла у школу јер јој отац то није дозвољавао, при чему је сведок ЊЊ у свом исказу навела да малолетна оштећена није редовно ишла у школу, да је у мају упорно звала оца, све док у једном тренутку није рекао да га више не зове и да ће ББ доћи када буде разредни испит, а да се у јуну није појавила на заказане испите, да је била едукативно запуштена и да је било евидентно да код куће нико не ради са њом, те да од домаћих задатака није радила ништа, док је у школи била одлична за сарадњу и послушна.

Првостепени суд је надаље имао у виду исказе свих саслушаних сведока у којима су се изјашњавали о ономе што им је малолетна ББ рекла или о ономе што су чули од њене мајке, а односи се на принуду на обљубу, њеном покушају или пак само о обљуби, па је суд своја чињенична утврђења засновао на исказу сведока ГГ, и то не само из разлога што се у свом исказу на крајње уверљив и искрен начин изјашњавала о непосредним сазнањима о предметном догађају до којих је дошла у разговору са малолетном оштећеном, већ имајући у виду да је њен исказ у потпуности у сагласности са писаним доказима који су изведени током првостепеног поступка, при чему се овај сведок изјашњавала и о односима са породицом ..., наводећи да је са породицом окривљеног била у добрим односима и да су живели као да је у питању једна кућа.

Из налаза и мишљења судског вештака Гордане Ковач Гавриловић, који је дат на записнику 14.09.2021. године, након обављеног психолошког испитивања малолетне ББ, а пре њеног испитивања, констатовано је да су сазнајне способности, опажања, памћења и репродукција доживљених садржаја очуване, без регистрованих конфабулација и фалсификата сећања, као и без склоности ка лажном представљању ствари и догађаја на патолошкој основи, а који је правилно првостепени суд у потпуности прихватио.

Из извештаја лекара специјалисте, Службе за хуману репродукцију Института за здравствену заштиту мајке и детета Србије “Др Вукан Чупић” од 03.07.2021. године, произлази да је малолетна оштећена ББ прегледана у наведеном институту дана 03.07.2021. године, те да је приликом прегледа констатовано да је на химену уочен стари расцеп до базе на 13ч и нешто плићи расцеп на 6ч и 8-9ч, а да из налаза и мишљења комисије судских вештака у саставу професор др Владимир Живковић и др Радмила Спарих од 01.07.2024. године, те исказа вештака професора др Владимира Живковића са главног претреса, произлази да је до раздевичења малолетне ББ дошло најмање 7 дана пре прегледа, будући да је то минимално време за зацељивање свежих

расцепа девичњака, тако да овакав гинеколошки налаз не искључује могућност да је до раздевичења малолетне ББ дошло 23. на 24. мај 2021. године и сваки наредни сексуални однос извесно не би довео до нових повреда девичњака, а чињеница да код оштећене нису констатоване теже повреде спољашњих полних органа не искључује могућност пенетрације мушког полног уда у времену 23. на 24. мај 2021. године и надаље, те се за сва три расцепа може рећи да су настали најмање 7 дана пре извршеног прегледа, при чему тај период може бити и до више месеци, па и година и сваки расцеп старији од 7-10 дана практично представља стари расцеп.

Јавни тужилац је надаље оспорио правну квалификацију радњи за које је првостепени суд окривљеног АА огласио кривим, као и закључак првостепеног суда да током поступка на основу изведених доказа није могло да се утврди да су се одређене чињенице одиграле на начин како то тврди јавни тужилац, из којих разлога је првостепени суд донео одлуку да изостави из чињеничног стања елементе принуде на обљубу и покушаја принуде на обљубу, односно употребе силе да се дете принуди на обљубу и пруженог отпора од стране детета. Надаље је у изјављеној жалби јавни тужилац истакао да је правилно првостепени суд нашао да је дошло до обљубе, али да је погрешно становиште суда из ког произлази да је за обљубу постојала сагласност жртве, а првостепени суд није ни разматрао нити утврђивао да ли, с обзиром на стање и околности у којима се дете налазило у време извршења кривичног дела (болесна и непокретна мајка, дете снижених интелектуалних капацитета, образовно запуштено, које отац не пушта у школу да би чувала децу своје сестре и пазила на болесну и непокретну мајку и у ситуацији када јој отац ограничава кретање и контакте са другим члановима породице) да ли уопште постоји какво друго стање тог лица услед којег дете није способно за отпор, а тиме и за постојање елемената другог кривичног дела које је исто тако тешко као и кривично дело силовање, када је дете у питању.

Бранилац је надаље у изјављеној жалби навела да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка јер је изменом чињеничног описа из диспозитива оптужнице нарушен идентитет оптужбе и пресуде, с обзиром на то да је првостепени суд у изреци пресуде изменио чињенични опис из диспозитива оптужнице, у погледу свих елемената бића кривичног дела, све са намером да извршено дело уподоби правној квалификацији, јер иста није могла произлазити из чињеничног описа диспозитива оптужнице. Наиме, како суд није могао осудити окривљеног за кривично дело које му је стављено на терет, суд у образложењу побијане пресуде наводи да је из изведених доказа утврђено да се чињенице нису одиграле на начин како то тврди јавни тужилац, па из наведеног произлази да је једина законита одлука суда била да окривљеног ослободи од оптужбе. По сатву одбране, првостепени суд је прекорачио овлашћења и изменио чињенични опис оптужнице, чиме је дошло до објективног преиначења оптужнице јер је јасно да опис чињеничног стања дат у изреци апсолутно не одговара чињеничном основу односно опису оптужног акта.

Насупрот изнетим жалбеним наводима како јавног тужиоца, тако и браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд, на основу свих доказа који су изведени током првостепеног поступка и након оцене истих утврдио да је окривљени АА у више наврата извршио обљубу са својом малолетном кћерком, а како је према исказу сведока ГГ, којој се малолетна оштећена поверила, окривљени први пут са њом спавао 23.05.2021. године, а последњи пут 02.07.2021. године, то је правилно првостепени суд

као временски период извршења кривичног дела за које га је овом пресудом огласио кривим, узео управо наведене датуме, налазећи да то није у супротности са спроведеним медицинским вештачењем комисије вештака, а с обзиром на појашњење које је судски вештак др Владимир Живковић дао на главном претресу.

Првостепени суд је надаље у складу са чињеничним утврђењем, приликом пресуђења у изреци пресуде начинио измене у односу на диспозитив оптужног акта, а сагласно чињеничном стању које је утврђено на главном претресу, изостављајући све оно што прати пунудну обљубу и покушај принудне обљубе, односно употребљену силу да се малолетна оштећена принуди на обљубу, те пружи отпор од стране малолетне оштећене, налазећи да на овај начин оптужба није прекорачена, те да окривљеном није додата већа количина криминалне активности, нити је на овај начин отежан његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције, с обзиром да је током поступка на основу изведених доказа утврђено да се чињенице нису одиграле на начин како је то наведено у оптужном акту, па је наведеним прецизирањем у складу са утврђеним чињеницама и кривичним делом за које суд налази да стоји, а то је кривично дело обљуба са дететом из члана 180 став 1 КЗ, у продуженом трајању у вези члана 61 КЗ, отклоњен основ теже правне квалификације дела за окривљеног.

Прелазећи на психички однос окривљеног према извршеном кривичном делу, правилно је првостепени суд на основу свих изведених доказа и радњи које је окривљени предузео, као и околности под којима их је предузео, нашао да је окривљени АА био свестан својих радњи и да је хтео њихово извршење, те да је поступао са директним умишљајем, као и да је био свестан забрањености дела, те да је могао да схвати њихов значај и да управља својим поступцима, односно да је у време извршења кривичног дела био урачунљив.

У изјављеној жалби Вишег јавног тужилаштва у Београду истакнуто је да је првостепени суд неправилно одмерио казну окривљеном АА с обзиром на чињеницу да на страни окривљеног не постоји ниједна олакшавајућа околност, док су бројне отежавајуће околности посебно степен кривице код окривљеног који је урачунљив и поступа са директним умишљајем, побуде из којих је дело учињено, начин угрожавања и повреде заштићеног добра, према коме није повређена само полна слобода већ и све породичне обавезе родитеља према детету, при чему је дошло до последице не само по сексуалност детета већ је у питању инцест који оставља несагледиве последице по даљи живот тог детета и читаве породице, до чијег распада је дошло управо радњама окривљеног, затим околности под којима је дело учињено, његов ранији живот, држање после учињеног кривичног дела, а нарочито његов однос према жртви кривичног дела. У конкретном случају по ставу јавног тужиоца само најтежа казна је једина релативно адекватна казна из аспекта специјалне превенције, а нарочито и генералне превенције.

Бранилац адвокат Весна Луковић је оспоравајући првостепену пресуду због одлуке о казни навела да је нејасно како првостепени суд као олакшавајућу околност није ценио чињеницу да је окривљени доста радио, да је куповао за породицу и неговао болесну супругу, а о чему се изјашњавала сведок ГГ, које околности су од значаја за одмеравање казне, при чему окривљени има старог и болесног оца као и другу децу којима је потребна његова помоћ, па је по ставу браниоца одмерена казна превисока.

Апелациони суд у Београду, је испитао првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, поводом жалби јавног тужиоца и браниоца адвоката Весне Луковић, као и поводом жалбе окривљеног АА која је изјављена у његову корист, па је нашао да је правилно првостепени суд као отежавајућу околност на страни окривљеног ценио његову ранију осуђиваност, али да то нису осуде због истог или истоврсног кривичног дела, док је нашао да на страни окривљеног нема олакшавајућих околности. Имајући у виду напред наведено, као и висину запређене казне за кривично дело из члана 180 став 1 КЗ правилно је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, уз урачунавање времена које је окривљени провео у притвору од 03.07.2021. године када је лишен слободе па до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција.

По налажењу Апелационог суда у Београду овако одмерена казна затвора у свему је сразмерна тежини извршеног кривичног дела и личности окривљеног као извршиоца, те је иста неопходна да би се њоме остварила сврха изрицања кривичних санкција, односно сврха генералне превенције као и сврха специјалне превенције.

Имајући у виду све напред наведено, Апелациони суд у Београду је одбио као неосноване жалбе Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Луковић Весне.

На основу одредбе члана 457 Законика о кривичном поступку Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Виши саветник-записничар
Кристина Вуковић,с.р.**

**Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић